31993R0315

13.2.1993 URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI L 37/1

UREDBA SVETA (EGS) št. 315/93
z dne 8. februarja 1993
o določitvi postopkov Skupnosti za kontaminate v hrani

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti člena 100a Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ([2]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([3]),

ker je za postopno vzpostavitev notranjega trga do 31. decembra 1992 treba sprejeti določene ukrepe; ker notranji trg zajema območje brez notranjih meja, na katerem je zagotovljen prosti pretok blaga, oseb, storitev in kapitala;

ker razlike v nacionalnih predpisih držav članic lahko ovirajo delovanje skupnega trga; ker je treba določiti postopek za sprejetje usklajenih predpisov Skupnosti;

ker onesnaževalci lahko vstopijo v hrano v kateri koli fazi od proizvodnje do porabe;

ker je zaradi varovanja javnega zdravja nujno potrebno, da se ti onesnaževalci ohranijo v ravneh, ki so toksikološko sprejemljive;

ker je potrebno nadaljnje zniževanje teh vrednosti vedno, kadar ga je mogoče doseči, z dobro delovno prakso; ker organi oblasti, glede na strokovno usposobljenost in izkušnje svojih pooblaščencev, lahko učinkovito spremljajo in nadzorujejo skladnost z dobro prakso;

ker se mora ta uredba uporabljati brez poseganja v predpise, sprejete v okviru posebnih pravil Skupnosti;

ker je zaradi varovanja zdravja primerno spodbujati iskanje skupne rešitve glede vprašanja onesnaževalcev v živilih;

ker se je treba o vseh vprašanjih, ki lahko vplivajo na javno zdravje, posvetovati z Znanstvenim odborom za prehrano, ustanovljenim s Sklepom 74/234/EGS ([4]),

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

1. Ta uredba ureja onesnaževalce v hrani.

„Onesnaževalec“ je vsaka snov, ki ni namerno dodana hrani in je v njej kot posledica proizvodnje (vključno s postopki v poljedelstvu, živinoreji in veterinarski medicini), izdelave, predelave, priprave, obdelave, predstavljanja, pakiranja, prevoza ali shranjevanja take hrane ali kot posledica onesnaženosti okolja. Tujki, npr. deli žuželk, živalska dlaka itd., v tej definiciji niso zajeti.

2. Ta uredba ne velja za onesnaževalce, ki jih urejajo posebna pravila Skupnosti.

Ob začetku veljavnosti te uredbe Komisija v seriji C *Uradnega lista Evropskih skupnosti* informativnoobjavi seznam pravil, navedenih v prvem pododstavku. Ta seznam Komisija po potrebi posodablja.

3. Predpisi o onesnaževalcih se sprejmejo v skladu s to uredbo, razen predpisov, predvidenih v pravilih, navedenih v odstavku 2.

([1]) UL C 57, 4.3.1992, str. 11.
([2]) UL C 129, 20.5.1991, str. 104 in Sklep z dne 20. januarja 1993 (še ni objavljen v Uradnem listu).
([3]) UL C 223, 31.8.1992, str. 24.
([4]) UL L 136, 20.5.1974, str. 1.

Člen 2

1. Živilo, ki vsebuje onesnaževalec v količini, ki s stališča javnega zdravja in zlasti toksikološko ni sprejemljiva, se ne sme dajati v promet.

2. Vsebnosti onesnaževalcev morajo biti tako nizke, kot jih je mogoče razumno dosegati z dobro prakso v vseh fazah, navedenih v členu 1.

3. Zaradi varovanja javnega zdravja se za določene onesnaževalce v skladu s postopkom iz člena 8 določijo zgornje mejne vrednosti, kolikor je to potrebno za izvajanje odstavka 1.

Te zgornje mejne vrednosti se navedejo v obliki odprtega seznama Skupnosti in lahko vključujejo:

— različne zgornje mejne vrednosti za isti onesnaževalec v različnih živilih;

— analitske meje zaznavanja;

— napotilo za metode vzorčenja in analitske metode, ki jih je treba uporabljati.

Člen 3

Predpisi, ki bi lahko vplivali na javno zdravje, se sprejmejo šele po posvetovanju z Znanstvenim odborom za prehrano.

Člen 4

1. Kadar država članica na podlagi novih podatkov ali nove presoje že obstoječih podatkov utemeljeno domneva, da onesnaževalec v živilu, čeprav je v skladu s to uredbo ali s posebnimi uredbami, sprejetimi v skladu s to uredbo, pomeni nevarnost za zdravje, lahko začasno prepove ali omeji uporabo teh predpisov na svojem ozemlju. O tem takoj obvesti druge države članice in Komisijo ter obrazloži svojo odločitev.

2. Komisija v okviru Stalnega odbora za živila, ustanovljenega s Sklepom 69/314/EGS ([1]), čim prej preuči razloge iz odstavka 1, ki jih je država članica navedla in takoj da svoje mnenje ter sprejme vse potrebne ukrepe v skladu s postopkom iz člena 8.

Člen 5

1. Države članice zaradi vsebnosti onesnaževalcev ne smejo prepovedati, omejiti ali ovirati dajanja v promet živil, če so ta v skladu s predpisi te uredbe ali posebnimi predpisi, sprejetimi v skladu s to uredbo.

2. Če predpisi Skupnosti za zgornje mejne vrednosti iz člena 2(3) niso bili sprejeti, se uporabijo ustrezni nacionalni predpisi, če so v skladu z določbami Pogodbe.

3. (a) Če država članica ohrani svoje nacionalne predpise, mora o tem obvestiti Komisijo in druge države članice v šestih mesecih od sprejetja te uredbe.

(b) Če država članica meni, da je treba sprejeti nove predpise, obvesti o predvidenih ukrepih skupaj z obrazložitvijo Komisijo in druge države članice. Komisija se okviru Stalnega odbora za živila posvetuje z državami članicami, če meni, da je tak posvet koristen ali če katera država članica tako zahteva.

Države članice lahko sprejmejo take predvidene ukrepe šele tri mesece po tovrstnem obvestilu in pod pogojem, da pred tem niso prejele nobenega negativnega mnenja Komisije.

V slednjem primeru Komisija pred iztekom roka, navedenega v drugem odstavku, sproži postopek iz člena 8, da bi ugotovila, ali je predvidene ukrepe mogoče izvajati, po potrebi ob upoštevanju primernih sprememb.

Člen 6

Vsako leto Komisija predloži Stalnemu odboru za živila poročilo o celotnem razvoju na področju zakonodaje Skupnosti o onesnaževalcih.

Člen 7

Štiri leta po začetku veljavnosti te uredbe Komisija predloži Svetu poročilo o pridobljenih izkušnjah in mu, če je potrebno, priloži vse primerne predloge.

Člen 8

Komisiji pomaga Stalni odbor za živila, v nadaljevanju imenovan „odbor“.

Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor poda svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko glede na nujnost zadeve določi predsednik. Mnenje se sprejme z večino, ki jo določa člen 148(2) Pogodbe, za odločanje Sveta na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic v odboru se ponderirajo na način, določen v navedenem členu. Predsednik ne glasuje.

([1]) UL L 291, 19.11.1969, str. 9.

Komisija sprejme predvidene ukrepe, kadar so v skladu z mnenjem odbora.

Če predvideni ukrepi niso skladni z mnenjem odbora ali če mnenje ni bilo podano, Komisija brez odlašanja predloži Svetu predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo. Svet odloča s kvalificirano večino glasov.

Če Svet ne odloči v treh mesecih po prejemu predloga, predlagane ukrepe sprejme Komisija, razen kadar se Svet z navadno večino izreče proti predlaganim ukrepom.

Člen 9

Ta uredba začne veljati 1. marca 1993.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 8. februarja 1993

Za Svet

Predsednik

J. TRØJBORG